

Dues nòvies i un gos

Un relat de: [touchyourbottom](#)

La Bencedes Menz i l'Oska Costa es van trobar comprant perfum barat que marejaria (mena de heavy seducció) mascles adinerats que tenien en comú d'arreplegar per tal que els solventessin l'existència material.

No es coneixien de res de res. Tenien la mateixa edat i el mateix i primari cervell. Cap de les dues entenia ni un borrall de la poesia vital. Per a elles importava el luxe xabacà sempre regulat per les ungles decorades amb motius diversos i cridaners.

La Bencedes estava escollint entre 'Putthy Fragance' i 'Mamon A Chinghel'; l'Oska, entre 'Mimosa Ecs' i 'Bamboo Boo'.

-'Bamboo Boo' està d'oferta- la botiguera va informar- Dos al preu d'un.

Les dues dones van pactar pagar a mitges i així obtenir un flascó per a cadascuna. I amb el producte en mà van fer-se un selfie plegades amb somriures mòrbids.

Van començar a consolidar amistat vulgar i mediocre que les ompliria d'una felicitat mediocre i vulgar. La joveneta venedora, afí a aquells tarannàs, les afalagà:

-Podríeu ser la meva mare, al purgatori sigui, guapes!

Emocionada, la també hàbil procuradora de clientela, els va regalar dos tangles fosforescents d'estampat jungla arxisalvatge.

-Jo sóc balança, saben? M'agrada de fer detallets i la vida social.

La del stand del costat, de llibres per a clepses desenvolupades, en sentir allò pensà 'quina frivolitat, fer passar les actituds en base al zodíac'. Era una sexagenària intransigent fins i tot amb els tocs de bogeria sans i extravagants. Vestia a l'anglosaxona tradicional manera. El rostre, seriós, rigidesa corporal i el poder de la lectura sempre, per tal de suprimir-se uns quants 'folli-folli' que li haurien extirpat part de l'amargor i treballat la musculatura que li anava esdevenint fofa.

-Res és perfecte- va pensar la de la següent parada, en captar l'escena i tots aquells personatges. I és que ella treballava per viure, dedicant-se a avançar pel Camí Mig, equilibri entre el 'hi ha' i 'el com ho porto' així ho interpretava.

Van marxar de les galeries comercials, la Bencedes i l'Oska. Van asseure's en una terrassa fashion per celebrar l'encetada amistat prenent dos Beast Tea. Quan estaven a la meitat del primer xarrup es van sentir els peus humitejats. Un gos que campava sol els acabava de marcar territori pixant a les sandàlies de plataforma que per a elles era sinònim de més bona planta. La depilació làser del dit gros es va queixar: aquell líquid revifaria pèls morts.

-Oh, disculpin, estimades! El gos pixa curt, avui.

Enrabiades, van alçar la vista. Les pestanyes postisses superenrimmelades van permetre reconèixer una mica qui parlava.

-Vicenç!-van exclamar a l'uníson.

Palplantat al seu davant, l'exnòvio de feia dècades se les mirava amb cara d'interrogant.

-El convincent Vicenç!-van repetir plegades i un xic torsionades.

En breus segons, llamps d'imatges d'un pretèrit en què eren joves de debò físicament els recordaven l'experiència amb aquell sexy home sexy. La Bencedes havia sortit amb ell en època d'institut; l'Oska, en temps d'universitat. El sexy (bis) col·leccionava nenes mones fins que una de lletja de qui es va enamorar perdudament li va donar carbasses. En assabentar-se'n, totes les ex, van aplaudir sonorament: sí, justícia divina per al femeller. Però però però...justament la Bencedes i l'Oska no havien acabat ben bé de tancar la relació. El paio ho feia bé, rebé, era guaperes i...amb diners.

Van dir-li que el gos era adorable i que si sisplau els feia companyia una estona.

-No puc deixar-lo sol...

-Tuuu, Vicenç!

Ell havia fet broma i elles no arribaven més enllà.

-Qui sou...ens coneixem?

Elles estaven centrades en el present i van bombardejar-lo de preguntes:

-A què et dediques? On vius? Estàs en una relació? Tens alguna afecció? El gos, quant pesa?...

La que va dir 'afecció' havia pensat en 'dolència', però va triar 'afecció': li va semblar de més nivell (dins del seu nivell).

En Vicenç, aquell maniquí madur i magnètic, va instal·lar-se entre les dues fèmines. La montura de les seves ulleres, d'ullal de mamut extret del desglaç, les va entusiasmar.

-Tinc una empresa de neó i una de vinil.

-Ooooh!

-I a Gòsol una fàbrica de sòcol per a cases de classe alta.

-Ooooh!

-Estic acabant d'organitzar 'Frictícia', que és una variant de les franquícies massa típiques. 'Frictícia' aconsella als emprenedors per tal que engeguin negocis diferents i, és clar, les idees tenen un cost. Ara estic amb els productes 'dià-tètics' i 'nit-tètics' per a una franja d'edat que són les dones de butxaca grasa que es volen cuidar. Introdueixo als establiments eco-bio la línia de teca deshidratada, barreges de suprema nutrició, adaptada, amb imatges atractives fetes per un dissenyador de 'màniga' (que va transcendir del 'manga'). El dissenyador és ben creatiu, m'hi he fet amic (e un xic amat) i no para de fer il·lustracions de màniga ampla, curta...li auguro un esplèndid futur. Jo ara aposto per 'Alimentex'. Una foto-pòster, també, d'una famosa que és manté (físicament i famosa) és l'ham definitiu.

-Que 'espabilatex' ets!- les dues dones van esclatar...tot i que no havien estat massa atentes al rotllo oral. Interiorment anaven ordint com recuperar aquell ser tan...interessant. Caldria tibar-se més el top per marcar més pit? Caldria posar les cames en posició de secretària? Caldria fer morritos inflats i passar-s'hi la llengua? El que sí calia, i urgentment, era fer fora la rival. Els va vener la mateixa pensada: caure bé al gos.

Mentrestant, i ni se l'escoltaven ja, l'home seguia responent, per ordre, a les qüestions.

-Visc en un palauet o en un àtic ample d'alt standing o en un loft soft imperial.

-Relacions? Fa molt que ho vaig aparcar. Estic immers en els negocis: són el meu amor, com la meva mare i en Mind-Heart, el meu benvolgut ca.

-Malalties? Obrir comptes bancaris, hahaha!

Elles van parar orel·la de cop i es van excitar.

-Mind-Heart, vine, maco, vols fer-me un pipí allà...on vulguis, bufó?- la Bencedes va expressar-se neguitosament.

L'Oska va xiular per fer-lo apropar-s'hi, es va estirar a terra i va voler fer de catifa per a l'animal.

En Mind-Heart va fer via cap a una altra taula menys estressant a flairar la suor d'uns okupes que no pagarien la consumició i que duia una gossa en zel i sense higiene.

-Pandora!- la noia va cridar. La seva mascota, no obstant, estava intensament acoplada amb en Mind-Heart.

L'espectacle del coit dut amb elegància i ardent durada va absorbir l'atenció de tothom.

Passat un quart d'hora, els propietaris es van començar a almar. L'okupa, més que res, perquè ningú va preguntar si calia pagar res pel dret de ser assistent impensat de la funció. En Vicenç, reescalfat, es va aixecar per tal de separar les bèsties. La Bencedes i l'Oska ventant-se amb pai-pais d'un país explotat.

Desadherir la parella, missió difícil. Semblaven units amb pega suprema excelsior.

El noi okupa va provar de lligar unes quantes rastes de la seva cabellera al cos de la Pandora per estirar-la.

L'audiència feia fotos a dojo.

En Vicenç, per la seva part, va agafar en Mind-Heart amb el cinturó que es va treure i ajudava a desincrustar-lo. La Pandora gemegava, en Mind-Heart udolava. Els homes suaven la cansalada. El cel es tenyia d'un lila d'una clarividència que ni ell es sabia llegir.

Just aleshores va sonar el telèfon d'en Vicenç. Era la Gela de Rici.

-Agafeu-lo, una de vosaltres! Aaah, i m'havia oblidat de dir-vos que el gos té set anys!

Van volar, aquelles dues. L'Oska, massa precipitada, va caure i quasi es girà un turmell. La Bencedes va accedir al mòbil que treia el cap per una butxaca dels shorts de marca del convincent.

-Síiii?

-Fill? Em moro d'una atipada de calamarsets amb vi blanc. Quan m'enterris, vull música de Christophus Megastian Books i que cap coral de gospel entoni res funerari orgàsmic, ho sents, Vicenç?

-Qui, qui és?

-Neeen? No ets tu?

-Qui és ,qui és?

-Sóc la Gela Rici.

-Eeeh?

-Àngela Mèrici, d'aquell sant del 27 de gener, d'aquí em ve l'escurçamenta nominal. Minimitzar ajuda a descansar. Sóc la mare d'en Vicenç. I paro el carro, que em sento l'atac de cor. Oooh, vet-lo aquí! Adéu, t'estimaré des del Cosmos, fill de les meves entranyes!

Suor freda a les temples de l'Oska. Com comunicar la tràgica notícia? Cooom? Estava plorant, en Vicenç?

Sí. En poder, finalment, separar els gossos, en Mind-Heart havia perdut la vida (massa canya) i com que no la sabia trobar, sàviament havia captat que la Gela acabava de fer el traspàs i, aprofitant la coincidència, s'afegia a la dona per entrar junts a la Casa del Senyor i Senyora Espirituals univers endins.

En Vicenç va quedar, en uns instants, orfe de mare i de gos. El disgustàs el sumí en severa depressió i en un declinar-se per roba casta. Clausurà tots els bussiness i marxà a la Índia a comptar excrements bovins i trepitjar-los per reforçar la ment i el sentir-se connectat a la terra.

La Bencedes i l'Oska, ni anant el funeral amb vestits cenyits fets de blondes industrials, no van poder impedir la transformació de l'antic nòvio que esdevenia irrecuperable. Van bramar, quan el varen perdre de vista:

-Quin estúpid!

I van afanyar-se a anar de rebaixes per agenciar-se peces erotico-porno -molt del seu estil- per tal de -i tocava tenir sort- enxampar algun ric menys aferrat a la mare i a la mascota que les derrotés.